

έφένκα—έφέπω

ἔφεζετο Ὁδ. Ρ. 334· μετ' αἰτ., οὐδ' ἔχων μύσος.. τὸ σὸν ἐρεζόνην βρέτας (οὗτος ὁ Wieseler) Αἰσχύλ. Εύμ. 446. Πρόδ. ἄφεζε.

ἔφεντα, Ἐπικ. ἀντὶ ἔφηντα, τὸς ἐν λ. ἔφενται.

ἔφεντος, ἡ, ὀν. (ἐπέχω) ἴκανος; νό ἐποδίση ἡ σταματήση, τῆς κοιλαῖς Διῆς]. Σίγν. παρ' Ἀθην. 355Ι. σημερόνων Διοσκ. 5.126: —οἱ σκεπτικοὶ φύσοροι ἐκαλοῦτο ἔφεντος, διότι ἀειποτε ἐπεγοῦν, ητοι εἶχον ἐκρητῆ τὴν ἐκυτῶν γνώμην καὶ δὲν ἤθελον νὰ βιβλώσωσιν ἡν̄ ἦ δὲν θεῖον τὸ ὅρσικῶς, Gell. 11. 5· τὸ ἐποχῆ II. χεῖ: —Ἐπικ. κακὸς Σεωτ. Ἐκλογ. 1. 78.

ἔφεντός, ἡ, ὀν. (ἐπέχω) πλήρ. οὐδ., τὰ ἔφεντά, ἰητήματα, ἐρ. ὃν δύναται τις νὰ ἐπέχῃ δηλ. νὰ μὴ λέγῃ ωρισμένωις τὴν ἐκυτῶν γνώμων. Σέκτ. Εἰρην. 11. 3. 55· πρβλ. τὸ πρότη.

ἔφεντος, ον, περιέχων 1+1/6. Βιτρού. 3.1. 12· τόκος ἔφ., δης ἀπειλετοῦ ὡς τόκος τὸ ἔκτον τοῦ κεφαλαίου, = 16 1/3 ἐπὶ τοῖς ἔκατον, (πρόδ. ἔπωβελτα), Δημ. 944.10: πρβλ. ἔπειτριτος.

ἔφελισσων, ἀπειλισσων, Παιδ. Σιλ. Ἐκρ. τῆς Μεγ. Ἐκκλ. 368. —Μέσ., σύρομει κατόπιν τινός, Νικ. Θ. 220.—Παθ., περιτύλισσωμα, Παιδ. 4. 26. 8.

ἔφελκης, ἰδος, ἡ, ἡ ἐπὶ ἔλκους; ἡ πληγῆς γενομένη σκληρὰ ἐπιδερμί; ἐγχώρ. Ἀρετ. π. Λίτ. Χρον. Ηπλ. 2. 3.

ἔφελκυσσομει, Παιδ., γι·οραὶ ἐλκώδων, Ἡπλ. 1201Β.

ἔφελκυτικός, ἡ, ὀν. ἐκυτικός, Εὔστ. 1765. 10.

ἔφελκυτις, εως, ἡ, ἡ πρὸς ἔλκους δύναμις, τὸ ἐφελκύνειν, Ἀριστ. π. Φυτ. 2.1. 6· γραμματ., ἡ τοῦ δὲ ἐπέκτασις ἡ ἔφελκυτις (ὡς ἐν τῷ Ἀρχοντε) Κραμ. Ἀνεκδ. τ. 1. σ. 363, 4.—ἔφελκυτιμός, ὁ, μετὰ τὰς αὐτὰς σημασίας, Εὐστ. 52. 24.

ἔφελκυτικής, ου, ὁ, ὁ ἐρεκύνων πρὸς ἔαυτην, Φώτ., Σουνίδ.

ἔφελκυτικός, ἡ, ὀν. ὁ ἐρεκύνων, ὁς παρὰ Γραμμ. νῦ ἔφελκυτικόν. **II.** ἐνέργ., ὁ ἔλκων, σύνων πρὸς ἔαυτόν, ἔφελκυτικόν. **III.** πάττα, παρὰ Στοβ. 249. 52· τοῦ ἐνετ. 52. 22.—Ἐπιρρ. —κόδις, Συλ. εἰς Λουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 2. 24.

ἔφελκων, Ἰων. ἔπελκων: μέλλ. ἔφελκων Εὐρ. Ἡρ. Μαν. 632: ἄλλ' ὡς ἀρ. ἡ ἐν γρήσει εἶναι τὸ ἐφελκύνων (πρόδ. ἔλκων). Σύρων κατόπιν μου, σύνων, ἐπι· τὰς οὐράς, ἐπὶ προσάθων μαρκὰς ἔχοντων τὰς οὐράς, Ἡπλόδ. 3. 113· τὴν ἀδελφεήν.. ἐπ' ὅδῳ ἐπεμπον διγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαν καὶ ἐκ τοῦ βραχίονος ἵππον ἐπελκουσαν καὶ καλύπτουσαν λίνον ὁ αὐτ. 5. 12· ταῦς ὡς ἔξελλων, οὐδὲ φυμουκήτων, Εὐρ. Ἑύρ. ὁ ὀντ., πρόδ. Θουκ. 4. 26· ἔφ. ξύλον, ἐπὶ ἔλκου προσθεδεμένου εἰς τὸ πόδα, Πολύζηλος ἐν Ἀγωνιστινάρεων· **I.** τὰ ὀπίσθια σκέλη, ἔφελκουσιν ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια, ἐπὶ ἀρώστων τροφῶν ἵππων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 24· **2.** ἔφ. τὰ ὄστια αὐτόθι 6. **3.** ἔλκων, σύρων μετ' ἐμαυτῷ ὡς κατόπιν μου (ἴδε κατωτ. **III.** 4), πολλὰς ἔφελκων ἐψιφορᾶς ἀμφιχάνους Εὐρ. Μήδ. 552· Ἡλίος ἔφελκων λαμπτέον Ἐρέπεροφ φάος "Ιων. 1149, Ηρ. Μαν. 776· μήτε τινὰ δὲ λῆν σισθίσιν ἔφελκων μηδεμίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ηλάτ. ἐν Φιλ.

3 σύρω, καὶ μήν ἔφελκων καὶ ποτῆρος ἀσκοῦ μετα (δηλ. ὡς εἰς ἥν ὁ ποτηρός τὸ ποτηρίον) ἔφελκιον τοῦ σακοῦ) Εὐρ. Κύκλ. 151· σάυτως ἐν τῷ Μέσωφ, Λουκ.—Ἐν χρήσι: παρ' Ομ. μόνον ἐν τῷ Ηλάτ. καὶ Μίσων. **II.** Παθ., ἔταιροι, οἱ μιν ἄγον δι' ἄγωνος ἔφελκομένοισι πόδεσσιν, τῶν ποδῶν ἐπισυρμένων ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ νεκρῷ ἀποκοινωμένου ἐκ τῆς μάχης ὑπὲ τῶν ἔταιρων, Ιλ. Ψ. 696· τὸ δὲ ἔφελκετο μελλίνον ἔγχος, δηλ. ἐσύρετο, Ν. 597· δὲ δὲ λίθος δπισθεν ἐπελκόμενος (τῆς βάρδος), Ἡπλόδ. 2. 96· τοὺς ἔρσενας τῶν καμηλῶν παραλύεσθαι ἐπελκομένους ὁ αὐτ. 3. 105· τοὺς ὑπολειπομένους καὶ ἐπελκομένους ἐφέγυευν, τοὺς περιπλανωμένους, ὁ αὐτ. 4. 203, πρόδ. Ποιόν. 9. 40. 2. **2** προσελκυόμενοι, Ομ. Υμν. 18. 9· μηδὲ.. τούτῳ ἔφελκεσθε Θουκ. 1. 42.

III. Μέσ., ὡς ὁ ἐνέργ., σύρων, χωλαίνειν καὶ ἔφελκεται (δηλ. τὸ πόδα) Πλάτ. 7.28· τὰλλα ὁ αὐτ. ἐν Ηλ. 544Ε.

2 ἔλκων πρὸς ἐμαυτόν, προσελκύων, αὐτὸς γάρ ἔφελκεται ἀνδρα σιδηρος, ἡ ὄψις τοῦ σιδήρου προσελκυεῖ τοὺς ἔρετας, δηλ. ρέρεις αὐτούς εἰς τὸ περιστόμον νό κάκωσι χρῖσιν αὐτούς, Ὁδ. Η. 294. T. 13· ὕδωρ ἐπ' ἔωστὸν Ἡρόδ. 4. 50· ἔφ. τινὰ πρὸς τι Πολύν. 9. 1. 3· ἔφ. κάλλει πάντας Ἀνθ. Πλαν. 288. **3** σύρω, «τραδῶ», τὴν θύραν ἔφελκύσσασθαι Λουκ. Ἐρην. 16· προστιθεναι τὴν θύραν καὶ τὴν κλεῖν ἔφελκεσθαι Λυσ. 99. 42· ἔφ. δρφῆς, συνοικεύσθαι, Ἀνθ. Π. 7. 440· ἔφ. κατὰ τῆς κεφαλῆς τὸ λιματίον Πλούτ. Καϊσ. 66. **4** ἐπιτέρη ἀποτελεσμάτα, πολλάς ἔφελκεται φυγῆ κακά Εὐρ. Μήδ. 462· ὁ καὶ σίσηρον ἀγχόνας τὸ ἔφ. ὁ αὐτ. παρὲ Στοβ. 3. 36, στ. 26· τούπωπαλιν οὐ βούλονται ἔφ. Σεωτ. Κύρ. 8. 4. 32· πρόδ. αὐτόν. 1. 2.

5 ἔπειδης ὁμοίων, οἰκειοποιῦμαι, ἀλλότριον κάλλος Πλάτ. Γοργ. 465Β· Μούσαν δθνετην Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 22. 4. **6**) σύρω κατόπιν μού τινα ὡς υποδεστέρον, δηλ. ὑπερτερῶ, τινα κάρτει Λ' Δπολλ. Ρόδ. Α. 1162.

ἔφελκωσις, εως, ἡ, (ἐφελκώω) ὁ σχηματισμὸς ἔλκων, Ἐπ. 1194C, ἐν τῷ πληθ.

ἔφελξις, εως, ἡ, τὸ ἐφέλκειν, Ἀριστ. π. Ζ. Πορεία; 8. 6. ἔφεμεν, Επικ. ἀντὶ του ἔφελναι, απαρ. ἀπό. δὲ τοῦ ἔφεληται. ἔφεννυμε, τὸς ἔφελνυμε.

ἔφεμερης, ἀριθμὸς περιαρθρών 1+1/6, Νικομ. Ἀριθμ. Α', 23, σ. 72, ἐκδ. Hoeche.

ἔφεμερης, ον, περιαρθρών 1+1/6, Πλούτ. 2.1021D· τὸς ἔπειτρος.

ἔφενης, ίων, ἐπενης, ποιης, ἔφενητης, Ὀρφ. Ἀργ. 325, 355. Ἐπιρρ.: — κατὰ σειράν, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, Κεσθαι Ἡρόδ. 5. 18· χωρεῖν Εὐρ. Ελ. 1390· ἐστάναι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 842, κτλ.: πάντες ἔφ., πάντες κατὰ σειράν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποστ. 47· ἔφ. ἐπικερώς τεταγίειναι Εύθουλος ἐν Νανίων Ελέναρχ. ἐν Λευτάρω. 1. 6· ὡς περ διπλιτῶν φάλαγγα βάθος ἔφενης Ξεν. Ἐλλ. 7. 5, 23· τὸ ἔφ. λεγόμενα Πλάτ. Σοφιαν. 261D: —ἐν χρήσει ὡς κατηγορούμενον, ίν· ἔφ. δὲ λόγος ἥη· ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 281D: —μετ' ἄρθρου, τὰς ἔφενης κατὰ σειράν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 449A, πρόδ. Νόμ. 696E· ἡ ἔφ. γωνία, ἡ παρακειμένη, ἡ πλησίον γωνία, Εὐκλ. τοῦτο μεν ὡς σῶλον ἔσταν, τὸ δὲ ἔφενης ἡρητόν, τὸ μετοῦτο, Πλάτ. Φαῖδρ. 239D. **2)** μετὰ ζητ., ἐγγύ ασα, εὐθύ: μετὰ τι, ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 148Ε, 149Α, χ. ἀλλ.· τὸ δέ τούτος ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 34D· ἔφ. τοῖς εἰρήμενοις Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 3· στανιῶν μετα γεν., Πλάτ. Τίμ. 55A. **3)** κατὰ διαδοχὴν, συεγγοῦς, διενέξιστως, ίδιοις; μετὰ τοῦ πᾶσι, ὡς, ἔφ. πά. πά. τας Σεν. Οἰκ. 12.10· δηοῦν πασαν τὴν γῆν ἔφ. ὁ αὐτ. ἐν Ελλ. 4. 6, 4· τὴν Ἐλλάδα πασαν ἔφ. ἀρπάζειν Δημ. 103. 15· μητὶ τοῖς αἰτοῖς ἀλλὰ πασαν ἔφ. δργίζεσθαι ὁ αὐτ. 1447. 5. **2)** σπινωτέρων ἐπὶ χρόνου, τρεῖς ἡμέρας ἔφενης Ἡρόδ. 2.77, πρόδ. Λυσ. 156. 31· τέσσαρες ἔφ. Αριστοφ. Βάτρ. 915· διλ. ἔφ. Καζ.). **3)** ἐπιγράμμ. 37. **2)** μετὰ ταῦτα, ἀμέσως ἔπειτα, εὐθύς ἔφ. Δημ. 236. 17· εἰσελθών.. καὶ ἔφενης .. καθεζόμενος ὁ αὐτ. 553. 14.

ἔφενης, εως, ἡ, (ἐπέχω)= ἐπειχεστα, ἀπομή, πρόφασις, τοῦ δὲ ἔφενην; =τίνος χάριν; Ἀριστοφ. Σφ. 338, Ησύχ.

ἔφενομένων, = ἐπομένως, Μάξιμ. διολογ. ἐν Ἐλλ. Πατρολ. Μ. τ. 91, σ. 1197.

ἔφεπτακαιδένατος, ον, περιέχων 1+1/6, Πλούτ. 2.1021D· τὸς ἔπειτρος.

ἔφεπω: παρατ. (ἔφεπον) Ἐπικ. Εφεπον. Ἰων. ἔφεπεσκον: μέλλ. ἔφεψων, ἔτεσκον (Διοχύλ.). Ηρόδ. 552, τὸ μόνον παρὰ Τραγ. χωρίον), ἀπαρ. ἔπιεπεν, μετογ. ἔπιεπων: ἔτε κατωτ. IV. Ἀχολούθη, ἐπομαί, διώκω, τινά Ηλ. Δ. 117, Μ. 188· ἀπό, Ο. 742, κτλ.: ἀγρηρην ἔφεπεσκον .. ἔχθυς δρυΐθες τὸ Οδ. Μ. 330. **II.** ἐλαύνω, [ἴππους] ἔφεπων μάστιγον Ηλ. Ω. 326· καὶ μετὰ δοτ. προσ. Πατρόβλων ἔφεπε κρατερώνυχας ἴππους, ήλιανευτ αὐτούς ἐναντίον αυτοῦ, Π. 732· ἔφεπε, προστακτ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνοίσας, αὐτόθ. 724. **III.** ἐνασχολοῦμαι εἰς τι, ἐπιδώκω, μετ' αἰτ., οὐδὲ καὶ Κ' Ἀθήνης τόσης υσιμήνης ἔφεποι στέμα, ἐπέρχοιτο, ἐπιδώκων (Συχλ.), Υ. 359· ἀλλοὶ δὲ ἔπι ἐργον ἐποιεῖν Οδ. Ε. 195· πόλεμον ἔφ. Σιμωνίδ. 109· τερπωλάς καὶ θαλίας Ἄρχιλ. 12· διασα καὶ νούμια Ἀριστοφ. Θεορ. 675, πρόδ.). **IV.** Ήρόδ. 7. 8, 1· ἔφ. Θίρας, διοικεῖν κυβερνῶν, Αἰσχύλ. Ηέρ. 38, πρόδ. 552· ἔφ. παραδισας, καταδίκαιεν τὸν τρόπον ἐκείνου. Π. 1. 121· πατέρι. **5.** **2)** μετ' αἰτ., τόπου, ἀναζητῶ, ἔρευνω, ἔρευνω, διέργωμα, πατέριχον, Λατ. οβίρε, κορυφὰς ὅρεων, ἐπὶ θηρωπον., Οδ. 365· γῆγ ραιδόναι καὶ βενθεδίλινης Ησ. Θ. 365· γῆγ ραιδόναι καὶ θάλασσαν Λουκ. Γραγ. 267· συγχάνω εἰς τινα τόπον, ἐπὶ θεῶν, Δημ. Π. 1. 57, πρόδ. Απόλ. Ρόδ. 2. 384. **IV.** συναντ., ἔπισπωματι, πότημον ἔπισπειν Ηλ. Ζ. 412, κτλ.: θάνοντον καὶ πότισον ἐπισπεινή Οδ. Ζ. 31· θανεῖν ἢ -εῖν] καὶ πότισον Επ. Ηλ. 52, Οδ. Δ. 562, κτλ.: κακὸν σίτον ἐπέσπειν Οδ. Δ. 134· δὲλθείριον ήιαρ ἐπ. Π. Τ. 294· μόρσιμον ήιαρ ἐπ. Φ. 100· τανάπαιον, σίων, ἀλώπαιον ἔφεπε μόρσιμος Πινδ. Ο. 2. 19.—Τὸ ἐνέργ. εἶναι σπάνιον παρ' Ἀττ., τὸς αὐτῶν.

B. Μίσ. ἔφεποματ (παρὰ μεταγεν. ποιητ. ἔφεποματ, δὲ): παράτ. ἔφεπομδην: μέλλ. ἔφεπομδην, ἔπεισπομην, ἔπεισπομην, Πινδ. Α. 4. 237, πρότ. ἔπιεπον, ἀπαρ. ἔπιεπεσθαι: (ώστας ἀρ. α' προτ. ἔφεπεσθαι (διάρ. γραφ. ἔφαψ-)) Θεόκρ. 9. 2). Ἀχολούθη, διώκω, ἔπισπομενος Ταφλοίσιν 'Οδ. Π. 426· ἀλλ' οὐδαμοῦ ἀλλοθ. ἐχρήσει παρ' Ομ. ἐπὶ ἐχθρικῆσ σημασίας, ἥτις ἀπαντᾷ παρ' Ηρόδ. 1.103, 3. 54, Θουκ. 4. 96, κτλ.

II. ἀχολούθη, συνοδεύων, λαῶν ἔθνος ἔπισπομενον ἐστὶ οὐδιώτ. Ηλ. N. 495· ἔπισπεσθαι ποσίν, ἀχολούθη, πεζήν, Σ. 521· αύτον παρ' Ηρόδ. 3.14, 31, x. ἀλλ.· ὀσαύτων, εἰ μή οὐ τυχη ἐπισποτο, ἀν μή την τοῦ ἀχολούθησα, ὁ αὐτ. 1.32, κτλ.: ὦ γάρις ἔφεποτε Αριστοφ. Σφ. 1278: —ἀπαλ., ἀντίθετον τῷ ηγετοθατ., Θουκ. 3. 45. **2)** ὑπακούων, προσέων εἰς τι, ἔπισπομενοι εἰνέται σφιην, οὐδετέρων εἰς τινας εἰς την πορφη τοῦ πάδου των, τῆι έκυτων ὥρη καὶ ἐπιθυμια συνδραμόντες· (Συχλ.), Σ. 262. Ρ. 431· τῇ γνώμῃ τινες ἐπ. Ηρόδ. 7. 10, 3· εὐτ. τοι τοι' 'Αττ., Βουλῆ..

TOM. B. —51